

Marijini otroci.

Vem, kako da mi po Tebi
hrepenimo dan za dnem.
A, kako da Ti, Devica,
hrepeniš do nas, ne vem.

Vem; nemirno morje prošenj
valoví pred Tvoj oltar.
A kako jih Ti sprejemaš —
tajnostna za nas je stvar.

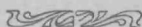
Vsa je zemlja Tvoje slave
polna kakor spev en sam.
A kako Te raj proslavlja —
niti misliti ne znam.

Ali eno tiho misel
v svojem vdanem srcu vem.
Morda Tvojim vsem otrokom
jo v tolažbo reči smem?

Vsaka mati ono dete
najbolj ljubi iz srca;
ono dete, ki jo stane
največ trudov in solzâ.

A kateri so otroci
— Golgata naj govori! —
toli trudov in trpljenja
Tebe stali — kakor mi?

Silvin Sardenko.

Šmarnice v gozdu.

»Že slavčki žvrgolijo, se maj vesel budi!« sta veselo klicala Stanko in Marica, sprehajaje se po gozdu. Bratec in sestra sta bila otroka ubožnega gospodarja. Do cerkve sta imela dolgo pot, zato nista mogla meseca majnika hoditi k šmarnicam v cerkev. V temnem gozdu je stala njih hiša. Stanko in Marica sta prišla redkokdaj v dotiko z vaškimi otroki. Živela sta torej v miru. Poznala nista nikakih zlobnosti, ubogala sta svoje starše, nikdar jih nista razžalila. Bila sta poštena in bogaboječa otroka.

Zadnjega dne meseca malega travna sta se izprehajala po domačem gozdu. Bil je krasen pomladanski dan. Drevje je že ozelenelo in dobilo nazaj od zime ugrabljeno lepoto. Nasproti so jima zadišale dehteče cvetke; ptički so drobili krasne pesmice. Visoko nad njima pa je pel škrjanček svojo pomladansko zdravico. Pred njima v

grmu je gostolel slavec. Vse se je gibaló, vse živeló. Vse je hvalilo Stvarnika za pomladansko lepoto. Ko sta to lepoto občudovala, sta pa zavila po ozki stezici in prišla k potoku, ki je spal skoro vso zimo pod trdo ledeno skorjo.

Veliko je bilo zdaj njuno začudenje nad lepoto potoka. Ribice so švigale semtertja; tupatam je skočila katera v zrak, da si je ulovila muho. Na bregovih potočka so pa cvetele modre potočnice in druge cvetke. Nabrala sta si jih v šopek, da jih poneseta domov.

Ko prebredeta potok, prideta do malega travnika. Tu ju razvesele metuljčki, ki so letali s svojimi svetlimi krili od cvetke do cvetke in si nabirali sladki sok. Tu uzreta rumene zlatice, tudi trobentic nista pogrešala. Zelo jima je ugajala lepota travnika. Stanko reče vesel Marici: »Ko bi imeli doma pred hišo tak lep travnik s cveticami obrastel — ah, to bi bi bilo veselje! Igrala bi vsak dan drugačne igre na njem; skakala bi, nabirala cvetke in prepevala pesmice.« Marica pa odgovori: »Dobro torej, poprosiva očeta, da nama napravijo travnik. Saj je treba samo, da izrujejo grme iz zemlje. — Travica že zraste sama. To nama gotovo napravijo dobri oče.«

Medtem ko sta se pogovarjala o različnih stvareh, prideta zopet v gozd. Nasproti jima pridehti prijeten duh neke cvetice. Zazdi se jima, da jima je znana. Marica reče Stanku: »Poiščiva to lepodehtečo cvetko. Ah, krasen je njen duh!« Stanko uboga, pa začneta iskati prijetno-dehtečo cvetko. Iščeta jo in iščeta dolgo časa, toda vse zaman. Skoraj se hočeta vrniti domov, kar zagleda Marica belo, malo, ponižno cvetko pod leskovim grmom v travi — bila je šmarnica. Pokazala jo je Stanku. Oba jo začneta občudovati, vonjati in se veseliti nad njeno lepoto. Nepopisljivo je bilo njuno veselje, ko najdeta blizu prve šmarnice še mnogo drugih. Trgata jih oba z velikim veseljem. Ko jih natrgata, jih povežeta v dva lepa šopka in se napotita domov. Ko gresta po gozdu, pa zagledata pod starim, velikim hrastom malo kapelico. V njej je bil lep kip Matere božje z Detetom v naročju. To je bila Marija pomočnica. Stanko vpraša: »Kaj je neki tam pod hrastom ta hišica?« — »Kapelica,« odgovori Marica. »Le pojdi hitro, da si jo ogledava.«

Ko prideta h kapelici, poklekneti in začneta prav goreče moliti k Materi božji. Zahvalita se, da sta preživela ta dan v tolikem veselju.

Solnce je že zahajalo. Njegovi rumeni žarki so obsevali zadnjikrat ta dan najvišje vrhunce dreves; večerna zarja je vstajala. »Ali bi ne bilo boljše,« reče Marica, »da darujeva te cvetke, šmarnice in potočnice, Mariji; ona nama bo vedno pomagala.«

»Da, da,« pritrđi Stanko. »Veseli me, da si tako pametna, sestrice. Okinčajva torej podobo Matere božje prav lepo z nabranimi cveticami.« Hitro začneta otroka pokladati cvetke pred kip Marijin. Lepo sta okinčala kapelico in kip z najlepšimi cveticami in zelenjem.

Po dokončanem delu reče Stanko sestrici: »Marica, v cerkev ne moreva hoditi k šmarnicam, ker je predaleč. Lepo bi bilo in vseč Mariji, ko bi jih sama opravljala naskrivnem tukajle v gozdu pred to podobo. Marija gotovo usliši najine prošnje.«

Marica pritrđi z največjim veseljem.

Še enkrat pogledata vesela na s cvetjem okinčano majnikovo Kraljico ter se vrneta domov.

Po poti se pogovarjata o šmarnicah, kako jih bosta opravljala in s kakimi cveticami bosta lepšala kip Matere božje. Sklenila sta, da bosta vsak dan donašala Mariji svežih cvetic.

Ko prideta domov, povesta staršem, kar sta videla in našla. Pripovedovala sta jim o lepoti gozda, potoka in travnika. Nazadnje jim pa tudi povesta, da sta obljubila opravljati šmarnice v gozdu.

Vesela sta bila oče in mati te otroške pobožnosti.

Prišel je zaželjeni prvi majnik. Otroka sta se odpravila že zgodaj v gozd, da natrgata svežih cvetk za Mater božjo. Ko okinčata iznova kip, se vrneta domov. Doma pa poprosita mater, naj ju nauči novih molitvic, da jih bosta molila zvečer pri šmarnicah.

Prvi majnik je bil za nju veliko veselje. Ko se je začelo solnce nagibati k zatonu, sta šla veselo bratec in sestrice prepevaje v gozd k šmarnicam. Tja sta prinesla šopek še svežih šmarnic, okinčala sta še lepše kip ter začela prepevati Marijine pesmice. Tam sta pobožno molila in zaključila šmarnice z lepo pesmico: »Marija

pomočnica«. Tako sta prinašala vsak dan svežih cvetic in obhajala šmarnice.

Kar naenkrat se je pa zgodilo, da je obolela Marica. Bila se je namreč prehladila. Morala je obležati. Stanko je žalostno stal pri sestrični postelji in je dejal: »Marica, pojdi vendar iz postelje; greva v gozdič k šmarnicam. Danes nisva še priskrbela svežih cvetk!«

»Le pojdi, ljubi Stanek,« je rekla Marica žalostno. »Jaz ne morem vstati. Moli zame tam pri Mariji, da ozdravim. Ona me bo gotovo rešila te bolezni.«

Ves žalosten se je odpravil Stanko proti večeru k šmarnicam. Medpotjo je nabral svežih cvetk, da okraši kapelico. Ko pride tja, začne prisrčno moliti k Mariji, da reši sestričo trpljenja. Ko opravi šmarnice, se vrne domov. Po poti je nabral cvetk za bolno sestrico, da ji v bolezni lajšajo trpljenje.

Prišedši domov, obiše najprvo bolno sestrico. Zelo jo razvesele šmarnice in potočnice, ki jih ji poda bratec. Reče mu, naj jih dene v vodo in postavi na okence k njenemu vzglavju.

Deklici je postajalo dan za dnem slabše. Stanko je molil zanjo vsak večer, naj jo vendar reši nebeška Kraljica...

Nekega večera, ko Stanko prav goreče moli k Mariji, je bila vendar uslišana njegova prošnja.

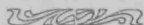
Stanko je prinesel domov sestrici zopet svežih šmarnic. Velika pa je bila njegova žalost, ko je zagledal sestrico vso blede, napol mrtvo na postelji. S šibkim glasom poprosi Marica, naj ji podajo šmarnice v roko, da jih še enkrat ogleda, preden izdahne. Ko jih pogleda, ji mati ihté podajo gorečo svečo v roko. Marica jo prime, prime tudi Stanka za roko, ga pozdravi in — —. Še en pogled na podobo Matere božje, ki je stala ob vznožju njene posteljce, — še en pogled na mamico in očeta — in Marice ni bilo več med živimi.

Žalostno je pogledal Stanko na mrtvo sestrico in se razjokal pri njeni glavic.

Par dni pozneje so pokopali Marico. Na njen grob so položili šmarnic, ker jih je tako ljubila v svojem življenju. Tudi Stanko je spletel sestrici lep venec in ga položil na grob.

Nikoli ni pozneje pozabil tistega leta svoje mladosti, ko je z dobro sestrico v gozdu opravljajl šmarnice. Vse svoje življenje je rad hodil k šmarnični pobožnosti, četudi mu je obujala leto za letom grenak spomin.

Slavko Planinski.

Cvetje z Marijinega vrtca.

a) P o s n e m a j ! Lani se je pripravljala sedemletna deklica z nepričakovano vnemo za prvo sveto obhajilo. Na predvečer pred obhajilno svečanostjo gre deklica s svojo mamico mimo križa na razpotju; ljubeznivo poprosi mamico, naj jo nekoliko dvigne, da bo mogla poljubiti noge Zveličarjeve. Mamica ji ustreže. Deklica se zahvali ter pravi: »Jutri, mamica, bo pa Jezus v mojem srcu, pa bom lahko poljubila ne le njegove noge, ampak tudi njegove roke in njegov obraz.«

b) Tudi vprašanje za prvo sveto obhajilo. Katehet vpraša dečka, ki je stal pred križem: »Kakšen razloček je med križem in sveto hostijo?« — Otrok, ki se je pripravljajl na prvo sveto obhajilo, odgovori po kratkem premisleku: »Tukaj vidim Jezusa, pa ni res tukaj, ker je samo njegova podoba; v sveti hostiji je pa Jezus res pričujoč, pa ga ne vidim.«

c) Sedemletna Tončka ni bila zmerom prav poslušna, zato so ji predstojniki zapretili, da ne bo še smela k svetemu obhajilu, če se ne poboljša. Živahna Tončka si ni znala pomagati drugače, kot da je šla k svoji učiteljici, pa jo je nadležovala, naj se zanjo potegne. Učiteljica jo vpraša, zakaj tako sili k svetemu obhajilu. Brez obotavljanja se deklica odreže in reče: »Ker imam Jezusa tako rada in ker bi bila rada pridna«. To so bili zadostni vzroki, da je Tončka smela k prvemu svetemu obhajilu, ko se je seveda poprej lepo pripravila.

A. Č.

